

Nataša Matjašec Rošker

prirejena in skrajšana različica utemeljitve nominacije za Borštnikov prstan 2023

Profesionalno igralsko pot Nataše Matjašec Rošker sestavljata dve obdobji. Prvo traja med letoma 1995 in 2007, ko je bila kot samostojna ustvarjalka oziroma samozaposlena na področju kulture intenzivno vpeta v neodvisno sceno in je kot gostja nastopala v domala vseh gledališčih po Sloveniji ter sodelovala pri filmu. V devetdesetih letih je bila soustanoviteljica dveh neinstitucionalnih kulturnih zavodov, in sicer Zavoda projekt ATOL, ki ga je še kot študentka ustanovila skupaj z režiserjem Markom Peljhanom in z dramaturginjo Edo Čufer, nato pa je leta 1997 z režiserjem Sebastijanom Horvatom in s scenografko Petro Veber ustanovila E. P. I. center v želji, da gledališče postane prostor svobode in absolutnih možnosti,

čas neskončnosti in vseobsežnosti, ekstrakt živosti in intimna zadeva, katere edino merilo (za ustvarjanje in percepcijo gledališča) je senzibilnost. »*Neodvisna scena me je privlačila s svojo drzno, pogumno, tudi nesramno, raziskujočo vnemo, ki je bila vedno podvržena tveganju in eksperimentiranju,*« pravi sama. Kot svobodnjakinja je igrala v več kot tridesetih gledaliških uprizoritvah, približno toliko pa jih je nanizala tudi v svojem drugem obdobju, tj. od leta 2007 do danes, kot članica igralskega ansambla Drame SNG Maribor. Za svoje igralske kreacije v gledališču in na filmu je bila nagrajena s številnimi domačimi in tujimi nagradami.

Med vlogami iz prvega poklicnega ustvarjalnega obdobja izstopajo: zahtevna vloga **Marije**¹ iz Boyerjeve drame *Ali bog laja?* (1994, SNG Drama Ljubljana), avtorska monodrama *Elizabeth*,² ki so jo zasnovali Sebastijan Horvat, Nataša Matjašec in Klavdija

---

¹ »Igralka interpretira norost tako, da sleherno manifestacijo nenavadnega, patološkega vedenja gledamo kot podaljšan impulz in izbruh notranjega doživljanja, kot do kraja razgaljeno, v iskanju in izpovedi norosti neprizanesljivo, zavezujočo in presunljivo poetično igralsko stvaritev.« (Jernej Novak, Slovenec)

»Nataša Matjašec je pravo razodetje. Boljšo interpretko njene krvavo zahtevne vloge si je komaj mogoče predstavljati.« (Rapa Šuklje, Radio Slovenija – program ARS)

² »Z – le na prvi vtis – enolično glasovno podobo brez vzponov in padcev nas Nataša Matjašec popelje skozi galerije raznovrstnih izraznih prijemov, jih posrka, sestavi in prevede v eno samo reducirano in najmočnejšo podobo. /.../ Brez razmetavanja, patetike, drobljenja in golega cinizma. Prečiščeno in presežno. Preprosto

Zupan (1997, Mestno gledališče Ptuj in E. P. I. center), sugestivna³ **Rose Williams** v uprizoritvi *Kdo se boji Tennesseeja Williamsa?* (1999, Slovensko mladinsko gledališče), »sfingična kreacija«⁴ **Lady Dankan, Lady Makbet in Prva čarovnica** v Ionescovi drami *Makbet* (Drama SNG Maribor, 1999). Če je bila v tem zgodnjem obdobju večkrat nagrajena predvsem za filmske vloge (**Laura** v *Babica gre na jug* in **Žana** v *Ruševinah*) in za režijo avtorskega dokumentarnega filma *TIIGRA*, je v začetku novega tisočletja začela prejemati številne gledališke nagrade za igro: najprej za zahtevni središčni⁵ vlogi **Hipolita** in **Samomorilke** v uprizoritvi Sarah Kane *Fedrina ljubezen, 4.48 psihoza* (1999, Slovensko mladinsko gledališče 2001), nato je za lik **Elizabeth**, »krono njenega dosedanjega opusa«⁶ v monodrami *Get Famous or Die Trying – Elizabeth 2* (2004, Jazzbina, E. P. I. center, CD Ljubljana), ki sta jo zasnovala s Sebastijanom Horvatom, za igralsko kreacijo in soavtorstvo besedila prejela nagrado Prešernovega sklada in nagrado za igro na festivalu Monodrama na Ptuj. Sledili sta nagradi za igro na

---

zreducirano na bistveno, predstava z možgani in jajci. Za pogumne ustvarjalce in gledalce.« (Jedrt Jež, Slovenske novice)

³ »Tomova sestra Rose je Nataša Matjašec, ki morda edina v igri prihaja vanjo od nekod drugod, iz svoje shizofrenične izolacije, kjer jo preganjajo besede in podobe, o katerih mora govoriti in govoriti; čeprav se na trenutke zazdi, da iz nje govori nekdo drug, je njen hlad samo navidezen, njeni prekinjeni monologi pa so najsugestivnejši trenutki uprizoritve.« (Blaž Lukan, Delo)

⁴ »Nataša Matjašec, s sfingično kreacijo, ko je vsa samo še telo in glas.« (Petra Vidali, Večer)

⁵ »/.../ igra potrebuje natančno definirano središče. To je nedvomno Nataša Matjašec v vlogi Hipolita in samomorilke. Bitje brez spola, čeprav z močno izraženo spolnostjo, s poželenjem, toda breztelesnim, z željo kot tako, s krikom po drugem, po sebi, po biti, izpolnjeni v nebivanju. Kontradiktorno bitje torej, popolnoma dosledno v eni sami stvari, v želji po popolni združitvi, ki jo navsezadnje prinaša življenje, zastavljeno smrti vanjo zreta avtorica in igralka, z odprtimi očmi, v ključovni drži, raje s smehom kakor z jokom, z ironijo, ki pa se vrača v zavest kot podeseterjena žalost, kot živalska preža, najmočnejše navezana na nekoga, ki ga ni, nenehno zanikujoča nekaj, česar ni. Igralka je na odru zato, da igra in je, da je lik in oseba, vidna in slišna, široko odprto bitje, ki nas hkrati vabi in odriva, hkrati ve in čuti ter govori, čeprav bi morala molčati, njena navidezna agresivnost pa za seboj skriva skrajno nemoč in strah. Središče igre se v igralkini interpretaciji bolj krči in oži, vse bolj postaja silhueta, del prostorske projekcije, v kateri zaznamo samo še sledi bivanja, pobiliske po mrežnici, v tišini, ki jo v zavest priklicuje zgolj bitje srca. Konec, ki je na dnu besed, ni travmatična ali patološka pomračitev, temveč zvedava, celo radostna razsvetlitev, ki jo pričakuje telo sprejme z odprtimi dlanmi.« (Blaž Lukan, Delo)

⁶ »Nataša Matjašec je pogosto vpeta v projekte, pri katerih njen ustvarjalni prispevek presega igralski vložek ter je cepljen z izpraševanjem sebe in lastnega poklica. V tem smislu je lik Elizabeth krona igralkinega dosedanjega opusa: hipnotična prezenca in dovršena igralska tehnika se v njej zlijeta z lucidno (samo)refleksijo in raziskujočim (so)avtorskim pristopom ter preraseta v bleščeč ustvarjalni vrhunec. Ob gledališkem projektu *Get Famous or Die Trying, Elizabeth 2* se Nataša Matjašec ni potrdila le kot vrhunska igralka, ampak tudi kot soavtorica predloge. Slednja je pravzaprav nadaljevanje monodramske postavitve Elizabeth. Elizabeth 2 v primerjavi s svojo 'predhodnico' učinkuje kot navzven obrnjen rokav, vendar skupna izhodišča obeh predstav so očitna: zavestno odpovedovanje, redukcija, minimalizem. V predstavi, ki igralki odreče vsakršen zunanji lišp, da bi jo odstrla v njeni samotni ranljivosti, se soočimo s pomensko nabito metagledališko pripovedjo. Igra kot obsesija in poklic, teater kot izpoved in medij: Elizabeth 2 je imeniten primer sodobne večobrazne prisotnosti na odru, saj igralka opozori na razdaljo med vlogo in sabo ter jo tudi dejavno razišče.« (iz utemeljitve nagrade Prešernovega sklada za soavtorstvo besedila in igralsko kreacijo v uprizoritvi *Get Famous or Die Trying, Elizabeth 2*; 2005)

mednarodnih lutkovnih festivalih na Poljskem in Češkem za vlogo **Carične labodice** v uprizoritvi Puškinove *Pravljice o carju Saltanu* (2004, Mini teater Ljubljana), nato pa je za vlogo **Merteuil** v Müllerjevem *Kvartetu* (2006, E. P. I. center in Mestno gledališče ljubljansko), kjer je intenzivno prisotna v vseh obsesivnih, aktivnih in pasivnih delih svojega nastopa,⁷ prejela prvo Borštnikovo nagrado za igro. Do prihoda v Dramo SNG Maribor je bila za svoje igralsko in (so)avtorsko delo v gledališču ter na filmu nagrajena z dvanajstimi domačimi in dvema tujima nagradama.

Drugo obdobje se je začelo z odločitvijo, da se pod umetniškim vodstvom Vilija Ravnjaka pridruži umetniškemu ansamblu Drame SNG Maribor, katerega članica je že šestnajst let. Med več kot tridesetimi vlogami, ki jih je odigrala v tem času, gre izpostaviti: vlogo ostarele pesnice **Onono Komači** v no igratih *Veter v vejah borov* (2009), kjer je za igralsko minimalističen nastop, ki v čistosti in silovitosti gole prisotnosti presvetli celotni oder⁸, prejela Borštnikovo nagrado za igro in nagrado uchimura. Vloga fotografkinje **Anne** v Marberjevi drami *Od blizu* (2010) ji je doma prinesla Severjevo nagrado, na Hrvaškem pa zlatega leva in nagrado Veljka Maričića. Za vloge **Učiteljice**, **Silvie de Saint** in **Hane**, tri dovršene igralske interpretacije⁹ v drami *Goga, čudovito mesto* (2011), ki jo je Sebastijan Horvat priredil po motivih iz življenja in del Slavka Gruma, je leta 2012 prejela Glazerjevo listino. Izstopala je tudi z vlogami pretresljivo tragične **Markize de Merteuil** v Hamptonovi priredbi de Laclosovega romana *Nevarna razmerja* (2012), kot sugestivna in impresivna **Margareta** v Bulgakovovi drami *Mojster in Margareta* (2013)

---

⁷ »V Kvartetu igra najmanj dve vlogi: Markize de Merteuil in igralka Nataše Matjašec, med obema pa je navzoča tudi kot nekdo vmes, ki ga ne moremo pripisati nobeni od vlog. Ta nekdo vmes je vse tisto, kar se dogaja med njeno vlogo Merteuil, med Natašo Matjašec, njenim soigralcem in njegovo vlogo Valmonta, pa tudi omenjenim kvartetom in občinstvom. Nataša Matjašec zaseda vsa ta različna razmerja kot vrhunska virtuozinja svojega igralskega inštrumenta, enako zgovorna v vseh jezikovnih in fizičnih registrih ter enako intenzivno prisotna v vseh obsesivnih, aktivnih in pasivnih delih svojega nastopa.« (iz obrazložitve strokovne žirije za Borštnikovo nagrado za igro na 41. Borštnikovem srečanju, 2007)

⁸ »Nataša Matjašec Rošker sporočilo ostarele pesnice Komachi pada v časovno kratkem ter igralsko minimalističnem nastopu, ki v čistosti in silovitosti gole prisotnosti presvetli celotni oder in zareže globoko v dušo. Človeška krhkost in minljivost, vpeti v ravnodušni tok nenehno spreminjajočega se sveta, se v predstavi Veter v vejah borov zgoščujeta v liku nekdanje lepote, ki hira v osami in revščini. Nataša Matjašec Rošker v vlogi, ki zahteva skrajno okleščeno in pritajeno rabo izraznih sredstev, z grenkobo v pogledu in s strtim glasom, ki pronicata iz negibnega, od časa, pozabljenih sanj in neusmiljenega teka življenja utrujenega telesa, z drobnimi kretnjami, pomežiki, trzaji, predvsem pa s silnostjo notranje zbranosti preseva resnico bivanja, ki se vzpenja iz pretehtano izrisane razpoke med likom in igralko samo.« (obrazložitev strokovne žirije Borštnikove nagrade za igro 44. Festivala Borštnikovo srečanje)

⁹ **Nataša Matjašec Rošker** je »z izjemno ustvarjalno fantazijo, ki temelji na poglobljenem intelektualnem razmisleku, subtilnem posluhu za nadgradnjo režijskih konceptov in izostrenem občutku za iskanje novih izraznih sredstev, ustvarila tri dovršene igralske interpretacije v projektu Sebastijana Horvata Goga, čudovito mesto, izpeljanem kot potovanje po devetih koncentričnih pokrajinah Pekla s prozo in dramatiko Slavka Gruma. Kot Učiteljica je morbidno brezizhodnost v boju za življenje svojega še nerojenega otroka prekinila z nežno, kot dih rahlo pripovedjo o prepovedani ljubezni. /.../ V šestem krogu je odigrala Silvio de Saint, žensko, za katero bi Zdravnik v Predpeklju dal življenje, saj je 'en sam poljub Silvie de Saint lepši kot vse umetnine'.« (iz obrazložitve nagrade Glazerjeva lista 2012 za vloge v uprizoritvi *Goga, čudovito mesto*)

in z vlogo v njenem avtorskem projektu *Do tu sega gozd*¹⁰ (2014). Za minuciozno izdelani vlogi **Elle Rentheim**¹¹ in **Hedde Gabler**¹² v Ibsenovih dramah *John Gabriel Borkman* (2013) in *Hedda Gabler* (2015), ki ju je režirala Mateja Koležnik, je prejela dve Borštnikovi nagradi za igro. V sezoni 2016/2017 je odigrala nosilne vloge v kar treh uprizoritvah. Prva je bila notranje silovito oblikovana vloga **Marije** v monodrami, nastali po romanu Colma Tóibína *Brezmadežna – Immaculata*¹³ (2016), za katero je prejela nagrado na festivalu Mittelfest v Čedadu v Italiji, druga je bila upodobitev piskajoče **Florence Foster Jenkins** v Quilterjevi komediji *Glorious!* (2016), s katero je postala *žlahтна komedijantka* na festivalu Dnevi komedije v Celju, tretja pa vloga ostre in brezkompromisne **Medeje** v istoimenski uprizoritvi (2017), za katero je dobila nagrado za najboljšo žensko vlogo na 32. festivalu Gavelline večeri v Zagrebu. Melita Forstnerič Hajnšek je v kritiki Evripidove *Medeje* za časnik *Večer* duhovito zapisala, da »*Nataša Matjašec Rošker nadaljuje zmagoviti igralski niz v letošnji sezoni. Uprizorila je pravcati hat-trick, ki je redek v teatru.*«

Tudi z vlogami, ki jih je oblikovala v zadnjih petih letih, je prepričala tako strokovno javnost kot publiko – bila je brezkompromisno razdiralna **Baronica Sophie von Essenbeck** (nagrajena za najboljšo vlogo na 34. festivalu Gavelline večeri v Zagrebu in na festivalu Teatar na raskršću v Nišu), **Velika mami** v Williamsovi *Mački na vroči*

---

¹⁰ »Predstava v svojem jedru ustvarja vrhunsko harmonijo vseh izraznih sredstev sodobnega gledališča, a v svojem pomenskem sloju prodira globoko v srce ključnih problemov današnjega sveta. Koncept prostora predstave je zamišljen in izveden kot vizualno izjemno kultivirana in scensko funkcionalna rešitev, ki daje lepo sliko izpraznjenega in odtujenega sveta danes.« (iz utemeljitve žirije ob podelitvi nagrade Veljko Maričić za najboljšo uprizoritev v celoti na 21. mednarodnega festivala malih odrov na Reki, 2014)

¹¹ »Ella Nataše Matjašec Rošker je popolna podoba lomljivega, steklenega obupa. Od prvega trenutka je spotikajoča se senca, vselej tik pred tem, da jo bo odrski stroj dobesedno zmlél. Pretresljivo nam dokazuje, da je Ella edina, ki svoje izgube ni mogla niti za trenutek nadomestiti z nobeno drugo vrednoto ali zgolj iluzijo. Toda od trenutka gole resnice pred golo steno s 'samoborcem' Borkmanom, ko se steklo boleče razbije, ga počasi sestavi v novo čisto obliko.« (iz utemeljitve Borštnikove nagrade za igro Festivala Borštnikovo srečanje, 2013)

¹² »/.../ opazovanje 'procesiranja' lika Hedde Gabler v interpretaciji Nataše Matjašec Rošker izjemno, saj svojo diagnozo melanholične/depresivne soproge pred nas polaga v totalnosti pojave, njena psihična razjedenost se naseljuje povsod, zaznana je v njenem gibu, tonu, pogledu, tišini, mirovanju, celo v njeni odsotnosti. Čvrsta osredotočenost na igralski izraz, na zavest o svoji odrski prisotnosti, osebnostnem (dramskem) profilu, telesu, komunikaciji z okolico in s polnim razumevanjem režijske poetike se izkaže kot nekakšna odlična prisposoba razumevanja igralskega 'poslanstva': odtegnjena (odrška) materialnost in z njo vzpostavljena čistina kot idealna pot k čim globlji identifikaciji z likom. Ta na eni strani oddaja občutek absolutne verjetnosti, hkrati pa ohranja navzočnost dobro prikrite distance – zasebnega odmika od vloge, ki samo še potrdi, da je lik psihološko izpeljan brez slehernega trenutka naključnosti.« (Zala Dobovšek, *Pogledi*)

¹³ »Brezmadežna Nataše Matjašec Rošker je antologijska, življenjska vloga. /.../ Cel diapazon tragike izgube je v njej. /.../ Čisto sama na prostranem, praznem odru kot oltarju preizprašuje vse odtenke žalovanja, žrtvovanja. Lahkotno menjava registre, tonalitete in z minimalistično gesto ustvarja magijo trenutkov, prizorov.« (Melita Forstnerič Hajnšek, *Večer*)

»To je tako perfekcionistično zasnovan projekt in predvsem takšen tour de force Nataše Matjašec Rošker, da človek ostane skoraj brez besed.« (Peter Rak, *Delo*)

pločevinasti strehi (2021), **Veronika Zarnik** v Jančar-Pipanovi drami *To noč sem jo videl* (2021), igralka v avtorskem projektu, ki ga je leta 2021 pripravila z igralskim kolegom Petjem Labovičem, *Ne ti meni Alice (Once Again)*¹⁴ ...

V ustvarjalnem prostoru gledališke umetnosti Nataša Matjašec Rošker kot igralka nikoli ni bila zgolj poustvarjalka, ampak vedno aktivna in enakovredna soustvarjalka uprizoritve. Najuspešneje je sodelovala z režiserji, ki so v timskem raziskovalnem duhu razvijali svojo režijsko poetiko (Marko Peljhan, Matjaž Berger, Sebastijan Horvat, Matjaž Pograjc, Jernej Lorenci, Mateja Koležnik, Aleksander Anurov, Oliver Frljić ...). Velikokrat v karieri se je preizkusila tudi kot (so)avtorica uprizoritvenih besedil; kot soavtorica podpisuje *Elizabeth* (1997), *Get Famous or Die Trying – Elizabeth 2* (2004), *Lulubaj* (2004) in dramsko predlogo za avtorski projekt s Petjem Labovičem *Ne ti meni Alice (Once Again)*; kot avtorica pa je besedilo *Misfits(z) – mi snemamo film in ti si zvezda* napisala po motivih drame Reze Abdoha *The Hip-Hop Waltz of Euridyce*; za besedilo avtorskega projekta *Do tu sega gozd* (2012) je našla inspiracijo v motivih iz besedil Falka Richterja; napisala pa je tudi besedilo za avtorski projekt *Hic Sunt Leones – Tukaj so levi* (2016). Kot velika ljubiteljica filma se je kreativno preizkusila tudi v tem mediju: bila je soscenaristka pri filmu *Outsider* (1997), napisala je scenarij za dokumentarno-igrani film *Tiigra* (2001), ki ga je tudi režirala, ter scenarij za kratki avtorski videofilm *Odtis* (2004).

Med njene pomembnejše filmske vloge v celovečernih igranih filmih sodijo **Laura** v *Babica gre na jug* (1991), **Vesna** v *Radio.doc* (1995), **Žana** v *Ruševinah* (2004), **Vilma** v *Odgrobadogroba* (2005), **Ivana Kobilca** v *Ivana Kobilca – Portret slikarke* (2007), **Nada** v *Traktor, ljubezen in rock'n'roll* (2011), **Rulers Alter-ego** v *Odmevi časa* (2013), **Guardian of the Path (as Nataša Matjašec Rošker)** v *Človek s senco* (2019), **Matija 3** v *Zora* (2020). Igrala je tudi v številnih kratkih filmih.

Esenca njene igre je neulovljiva, izmika se kategoriziranju, saj se v svojem igralskem iskanju nikoli ne ustavi, pač pa neprestano išče nove igralske poti in izrazna sredstva. Slednjega se ne poslužuje zaradi drugačnosti *per se*, pač pa z iskanjem nekonvencionalnih rešitev prodira globlje v uprizoritev, igralsko kreacijo, vlogo, odnose, stanja ... Svoj igralski *modus operandi* oblikuje do perfekcionističnih nians, detajlov, na novo izumlja oblike, ki jih gradi na stičišču raznovrstnih umetniških polj. In čeprav je večji del svoje kariere posvetila najrazličnejšim zvrstem znotraj dramskega gledališča, so ji blizu eksperimentalne in laboratorijske forme, tudi lutkovno gledališče in film.

---

¹⁴ »Bravurozen igralski aparat, izjemen dar transformiranja, najbogatejši nabor izrazov, z vsem tem v zavidljivem izobilju razpolagata in se predajata do robov, vsak s svojim odrskim modusom operandi. Tak ena na ena 'spopad' igralcev s silovito prezenco je zmeraj navdihujoč v vseh pogledih. Ona – prefinjena, zrela, vsa navznoter, skrivnostna, igriva, pretresljiva, nerazgaljujoča intimne plasti čisto do kraja /.../« (Melita Forstnerič Hajnšek, Večer)

NAGRADE

- Stopova igralka leta za vlogo Laure v celovečernem filmu *Babica gre na jug*, Festival slovenskega filma, 1991
- Severjeva študentska nagrada za vlogo Stare Vrane v diplomski uprizoritvi *Živite kot svinje*, 1994
- nagrada SKUP za vlogo Hipolita in Samomorilke v uprizoritvi *Fedrina ljubezen, 4.48 psihoza*, Slovenski festival komornega gledališča SKUP, Ptuj, 2001
- nagrada vesna za najboljše dokumentarno-igrano delo, predvajano z magnetnega traku, za dokumentarno-igrani film *TIIGRA*, 5. Festival slovenskega filma, 2002
- 1. nagrada na mednarodnem festivalu dokumentarnega filma v Kobaridu za dokumentarno-igrani film *TIIGRA*, 2003
- 1. nagrada na festivalu Monodrama na Ptujju za igralsko kreacijo v monodramski postavitvi *Get famous or die trying – Elizabeth 2*, 2004
- nagrada vesna za vlogo Žane v celovečernem filmu *Ruševine*, 7. festival slovenskega filma, 2004
- Stopova igralka leta za vlogo Žane v celovečernem filmu *Ruševine*, 7. Festival slovenskega filma, 2004
- nagrada Prešernovega sklada za igralsko kreacijo in soavtorstvo besedila v monodramski postavitvi *Get Famous or Die Trying – Elizabeth 2*, 2005
- Borštnikova nagrada za vlogo Marteuil v uprizoritvi *Kvartet*, 41. Borštnikovo srečanje, 2006
- nagrada Wojewody Podlaskiego na mednarodnem lutkovnem festivalu v Lomzi (Poljska) za vlogo Carične labodice v lutkovni uprizoritvi *Pravljica o carju Saltanu*, 2006
- nagrada za najboljšo igralko tekmovalnega programa na 12. svetovnem festivalu lutkovne umetnosti za vlogo Carične labodice v uprizoritvi *Pravljica o carju Saltanu*, Praga, 2008
- Borštnikova nagrada za idejni in receptivni premik za ustvarjalce uprizoritve *Raztrganci*, 43. Festival Borštnikovo srečanje, 2008
- nagrada Festivala Borštnikovo srečanje za vlogo v uprizoritvi *Veter v vejah borov*, 44. Festival Borštnikovo srečanje, 2009
- nagrada uchimura, ki jo podeljuje Mednarodni gledališki inštitut (ITI Unesco) v sodelovanju z Japonskim centrom ITI, 2009
- nagrada Veljko Maričić za najboljšo žensko vlogo na mednarodnem Festivalu malih odrov za vlogo Anne v uprizoritvi *Od blizu*, Reka, Hrvaška, 2010
- Severjeva nagrada za vloge Gospodične Phyllis v uprizoritvi *Potovanje v Rim (Caravaggio)*, Carične labodice v uprizoritvi *Pravljica o carju Saltanu*, Anne v uprizoritvi *Od blizu* in Ismene v uprizoritvi *Antigona*, 2010
- nagrada zlati lev na Mednarodnem festivalu komornih gledališč Zlati lev za vlogo Anne v uprizoritvi *Od blizu*, Umag, Hrvaška, 2010
- naj kulturnik Maribora po izboru novinarjev, revija *Mariborčan*, 2010
- Glazerjeva listina za vloge v uprizoritvi *Goga, čudovito mesto*, 2012

- Borštnikova nagrada za vlogo Gospodične Elle Rentheim v uprizoritvi *John Gabriel Borkman*, 48. Festival Borštnikovo srečanje, 2013
- nagrada *Veljko Maričić* za najboljšo uprizoritev v celoti za *Do tu sega gozd* na 21. mednarodnem Festivalu malih odrov, Reka, maj 2014
- nagrada *Dorian Sokolić* za scenografijo avtorski ekipi: *Nataša Matjašec Rošker*, *Davor Herga* in *Branko Jordan* za uprizoritev *Do tu sega gozd* na 21. mednarodnem Festivalu malih odrov, Reka, 2014
- nagrada mediteran časopisa *Novi list* za vlogo *Hedde Tesman* v uprizoritvi *Hedda Gabler* na 22. mednarodnem Festivalu malih odrov, Reka, Hrvaška, 2015
- Borštnikova nagrada za igro za vlogo *Hedde Tesman* v uprizoritvi *Hedda Gabler*, 50. Festival Borštnikovo srečanje, 2015
- žlahtna komedijantka za vlogo *Florence Foster Jenkins* v uprizoritvi *Glorious!*, festival Dnevi komedije Celje, 2017
- nagrada za najboljšo žensko vlogo za vlogo *Medeje* v uprizoritvi *Medeja* na 32. festivalu *Gavelline večeri*, Zagreb, Hrvaška, 2017
- nagrada za najboljšo žensko vlogo za vlogo *Sophie von Essenbeck* v uprizoritvi *Somrak bogov* na 34. festivalu *Gavelline večeri*, Zagreb, Hrvaška, 2019
- nagrada za najboljšo žensko vlogo za vlogo *Sophie von Essenbeck* v uprizoritvi *Somrak bogov* na festivalu *Teatar na raskršću*, Niš, Srbija, 2019
- nagrada za najboljšo igralko za vlogo v uprizoritvi *Immacolata*, Mittelfest, Čedad, Italija, 2021

Pripravila: Maja Borin, Drama SNG Maribor